

Ὁ Τρικούπης ὅστις προνοῶν θὰ ἔχῃ τῆς τσέπαις του γεμάταις λιθάρια, σημαδεύει μ' ἓνα τὴν σιαγόνα τοῦ Κουμουνοῦρου.

Κουμουνοῦρος. Τί σημαίνει αὐτό;

Τρικούπης. Εἶχες διωρισμένον ὑπουργικὸν γραμματέα ἓνα γκασοζήν.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ζωηρὸς φοιτητὴς ἔχει γειτόνισταις αἰτίνες ὅλαις βασιλίζουν κάθε λίγο τὸ κλειδοκύμβαλόν των.

Φίλος του διερχόμενος ἐκείθεν, ἐν ᾧ αἱ γειτόνισσαι ἔχασκον εἰς τὸ παράθυρον τὸν ἔρωτά :

— Μελετᾷς, μελετᾷς;

— Ποῦ νὰ μελετήσω; πιάνο ἀπ' ἐδῶ, πιάνο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν βλέπω νὰ πιάνω τίποτε.

Διηγείτο εἰς ὅτι ἀπὸ πρωίας εἶχεν ἀντλήσει εἰς τοῦ Φίσερ δὲν ξεύρω πόσαι ὀκάδας ζύθου.

— Καὶ κατώρθωσες νὰ στέκησαι σ' τὰ πόδια σου;

— Ἄ! δὲν ἤμουν μεθυσμένος... εἶχαμε ὅμως κι' ἀμάξι.

Προσάγεται ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν καθηγητὴν Ἀρεταῖον παιδίον τριετὲς πάσχον ἐκ λίθου.

Ὁ μικρὸς μάγκας τὰς εἶχε μυρισθῇ :

— Κάκα ζατλό!... κάκα!... φωνάζει κρεμώμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς μητρὸς.

Ὁ καθηγητὴς θέτει τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ.

— Κάκα! κάκα!... ἐ σέλω πάη ζάολο πατέλα μάνα!...

Ἐλεγεν οἰκογενειακὸς φίλος εἰς τὴν Ἀγαθοπουλίαν :

— Κάτι σὰς βλέπω ἄν παχύτερη· τίποτε γεννητούρια πάλι;

— Ἀμὴ δέ! σοῦ μοιάζω!!!

Ἡ δεσποινὶς Μ. ἐξεθείαζε τὸν ὄνον, ὅστις μετὰ τοσαύτης εὐγενείας καὶ προσοχῆς τὴν εἶχε μεταφέρει ἀπὸ τῆς παραλλίας εἰς τὰ Μέγαρα.

— Μὰ ἀφοῦ τόσον σὰς ἐπεριποιήθηκε, δὲν ἐμάθατε καὶ τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ἐμάθα.

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν;

Ἡ δεσποινὶς μυστικά :

— Γιωργάκη!

Ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐρωτῶντος.

Γέρων παράλυτος ἔρχεται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Ὁ ἱατρός. Ποῖός ἔξερει εἰς τὰ νεῖάτα σου τί καταχρήσεις θάκκαμες.

Ὁ Γέρων. Ἄ, ἄ! κύρ γιατρέ, καταχρήσεις τίποτε... ὅμως ἔπερσα ἄν Θεός.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγαθοπούλου ἔλεγεν εἰς τὴν ἐρωμένην του.

— Τὸ βράδυ θὰ ἔξαναπεράσω. Ἄν ἔχῃς ἀνοικτὴ τὴν δεξιὰ γρίλλια τοῦ παραθύρου σου θὰ πῇ πῶς εἶσαι μέσα, ἄν ἔχῃς τὴν ἀριστεράν θὰ πῇ πῶς εἶσαι ἔξω.

Εἰς τὰς 6 τὸ βράδυ περνᾷ.

Καὶ ἡ δύο γρίλλες εἶναι ἀνοικταίς.

— Μπα!... πῶς γίνεται; ἡ μισὴ μέσα κ' ἡ μισὴ ἔξω;..

Καὶ ξύων τὴν κεφαλὴν :

— Ἄ! ἔννοῶσα θᾶναι ἔς τὴν ταράτσα!

Ὁ δεκανεὺς Γιάννης συχνὰ πυκνὰ ἐπεσκέπτετο τὴν φυλακὴν. Τόσον ὅμως τὴν ἐσυνείθισεν ὥστε νύχαριστεῖτο φυλακίζόμενος.

Ὁ διοικητὴς ἐσκέφθη ν' ἀνατρέψῃ τὴν τιμωρίαν. Τώρα ὅταν ὁ Γιάννης κάνει τίποτε τοῦ φωνάζει :

— Δεκανεῦ!

— Παρών!

— Δέκα ἡμερῶν ἄδειαν!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ.

VII

Sonetto

Ἦν ἤμουν παιδί τρελλό

Ἐκυνηγοῦσα τὰ πουλιά

Κ' εἶχα μανία νὰ χαλῶ

Ὅπου κιᾶν εὔρισκα φωληὰ.

Μὰ κάποτε — ὦ πῶς γελῶ! —

Μιὰ κόρη μὲ χρυσὰ μαλλιά

Μοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα λαλιά

Ἀγάπης λόγια. Τὴν φιλῶ...

Κ' ἔμαθ' ἀγάπη τί θὰ πῇ.

Τὸ χέρι μου νὰ μοῦ κοπῇ

Ἄν σὲ φωληὰ περὶ ἔχῃ ἀπλώσει!

Ἀχ ἂν ἐκεῖνο τὸ φιλῇ

Βγῇκε γιὰ μὲ ξυνὸ πολὺ

Τόσα πουλάκια ἔχει σώσει.

VIII

Sonetto.

Τὸ μάτι μου προχθὲς ἀκολουθοῦσε

Μιὰ πεταλοῦδα, ὅπου πεινασμένη

Μέσα ἔς τὸν κητό μας ἐτριγυροῦσε

Ἀίγη τροφὴ γιὰ ναῦρη ἢ καυμένη.

Ἐδῶ γλυκὰ τ' ἀγριόκλημα φιλοῦσε,

Ἐκεῖ τὴν πασχαλιά τὴν ἀνθισμένην

Ἐς τὰ ρόδα μέλι ὕστερα ζητοῦσε...

Μὰ γιὰ πολὺ ἔς τίποτε δὲν μένει.

Καὶ εἶπα: μὲ τὴν πεταλοῦδα μοιάζω

Πολύ· ὅπως αὐτὴ χίλια λουλούδια,

Χίλιας ἀγάπαις ἔς τὸ λεπτὸ ἀλλάζω.

Μὰ φταίω; Ὅσο καὶ κανεῖς νὰ θέλῃ

Ἐν μὲ νὰ ψάλλῃ δὲν ἔμπορεῖ τραγούδι·

Ἀχ! ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μέλι!

Ἀράχνη.